

ABBY RYAN

DE VLOEK VAN BEDARON

ABBY RYAN

DE VLOEK VAN BEDARON

Ursula Visser

Eerder verschenen:

Fantasy:

Abby Ryan #1: Het Atria Project © 2017

Uitgever: PeruBo Publishing

Deze roman is geheel een werk van fictie. De namen, personen en incidenten zoals geportretteerd, komen uit de auteurs verbeelding. Elke gelijkenis met bestaande personen, levend of dood, gebeurtenissen of plaatsen berust geheel op toeval.

Schrijver: Ursula Visser

Coverontwerp: Ursula Visser/Jen Minkman

Beeldmateriaal: Depostiphotos

Uitgever: PeruBo Publishing

Redactie: Double U

ISBN: 978-94-92702-05-0

Druk: 1 (herziene uitgave)

Drukker: Pumbo

2017 © Ursula Visser

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Is alles voor niets geweest?

Buiten draaien de wieken van de windmolen langzaam rond. Op het gras zit een kangoeroe met haar jong. Het dier springt weg als Lars de buitendeur opendoet. Ik zucht, waarom krijgen we geen rust? Ik voel me net als de kangoeroe en haar jong: rusteloos, schichtig, wantrouwend. Het gevoel van tijd ben ik helemaal kwijt. Ik had een basis, een thuis. En nu...

'Gaat het?' Lars staat met een doos in zijn handen naar me te kijken. Ik probeer moedig te glimlachen. 'Ik ben zo klaar hier.' Ik richt me op mijn aantekeningenboekje dat voor me ligt en lees het stuk dat ik gisterenavond geschreven heb nog eens door.

Ik ben terug op aarde, maar niets is hetzelfde. Op aarde is de tijd veel sneller gegaan, verwarrend! Ik ben veranderd en kan me nauwelijks nog herinneren wie ik was. Lars' leven, mijn leven: leven in een andere tijd, ver van elkaar.

Nadat we de orangerode explosie van het Australische portaal van Atria achter ons lieten, zijn we op een geheime locatie gebracht. Anthony's lichaam is geborgen. Het voelt alsof ik toen een beetje geleefd ben.

In de weken daarna ben ik geplaagd door nachtmerries. Lars denkt dat het door de spanning komt, maar ik weet beter. De herinneringen die Jarod in mijn hoofd heeft gestopt komen in de nacht tot leven. Ik heb de fout gemaakt door te zeggen dat er iets in mijn slaap zit, een overblijfsel van het Atria Project, een "ding" waarmee Jarod me kon beïnvloeden. Ze hebben niets gevonden. Het zat er echt, ik heb het gevoeld!

Sindsdien bezoek ik een psycholoog van het First Contact Investigation Unit: Simon Silver. Hij helpt me de herinneringen die eerst door elkaar liepen, in chronologische volgorde te zetten. Vanaf de eerste sessie moet ik alles opschrijven, een dagboek bijhouden. En dat brengt weer een heel andere spanning met zich mee. Ik kom steeds meer over mezelf te weten. Ik ben ongedurig. Er knaagt iets in me, maar ik kan er mijn vinger niet op leggen.

Rena Allen, het nieuwe hoofd van First Contact Investigation Unit en de vervangster van Anthony, gaat ervan uit dat Neil niet meer terugkomt. Ik heb een poging gedaan haar te overtuigen dat ik tijdens de explosies die door het FCIU veroorzaakt werden, het blauwe licht gezien denk te hebben. Dat geloofden ze niet. Onderzoek heeft namelijk uitgewezen dat die poort naar Atria definitief verdwenen is.

Lars heeft me verteld dat toen ik op Atria was, hij samen met Paul, Marco en Jack (de echte Jack), op zoek is gegaan naar alle feiten die ze boven tafel konden krijgen. Het Atria Project heeft destijds met opzet het portaal gedeactiveerd om ons erin te laten. We zijn in hun val getrapt!

In de tijd dat ik weg was is de samenwerking tussen FCIU en mijn vrienden tot stand gekomen en werden ze deel van het team. De jarenlange ervaring als rechercheur heeft Paul zeker geholpen om informatie te verzamelen en ontrafelen.

De soldaten van Het Atria Project weten ons telkens weer op te sporen, ook al zijn we uit elkaar gehaald. Om het hen zo lastig mogelijk te maken zijn we vaak verhuisd. Er moet een ander portaal zijn waardoor ze op aarde komen, maar dat is nog niet gevonden. Ik denk dat het hetzelfde portaal is waardoor Jarod me mee naar Atria heeft genomen. Maar ik durf niets meer te zeggen, omdat ze me niet geloven.

Iedere keer worden we in een klein dorp geplaatst. Telkens in een andere staat van Australië. Nu wonen we in Roma, Queensland. Het ligt ongeveer vijfenhalf uur rijden ten westen van Brisbane. We wonen

hier nu twee maanden en de hoop dat we hier nog even kunnen blijven begon te groeien. Tot gisteren.

Lars loopt met een volgende doos door de kamer. Deze verhuizing is anders. Het is de eerste keer dat Marco ons zelf komt vertellen dat we weer moeten vertrekken. Er lag gisteren een uitdrukking op zijn gezicht die ik moeilijk kan omschrijven. Er is iets belangrijks gebeurd, maar wat? Langzaam pak ik mijn kleding in en als ik klaar ben zet ik mijn koffer bij de deur.

Nadenkend draai ik een lok van mijn witte haar om mijn vinger, en Jarod kruipt weer in mijn gedachten. Zou hij dan toch de waarheid hebben verteld over het feit dat het Atria Project ons oppakt en telkens onze herinneringen wist? Dat ik al vaker aan hen ontsnap ben? Dat ik daadwerkelijk alle herinneringen die ik heb uit een vorig leven heb beleefd? Ik moet weer denken aan de dingen die Lars me in opdracht van Neil over hem verteld heeft. Dat hij een metamorf is en in verschillende personen kan veranderen. We hebben het zelf gezien toen Jarods geest uit het door Mayra doodgeschoten lichaam gedreven werd. Wat als Jarod gelijk had en er een verrader onder ons is? Nee, nee. Ik druk het stemmetje naar de achtergrond. Jarod, dat kán niet. Hoewel, waarschuwde hij me niet voor Bedaron? Die naam kende Neil ook, hij was de opdrachtgever van Jarod. Daarom was hij zo gedreven me te vinden.

Neil. Nog altijd geef ik de hoop niet op hem ooit nog terug te zien, al praat ik er niet meer over. In feite zijn de laatste vier maanden een oase van rust geweest. Soms dachten we echt dat we hier in Roma zouden kunnen blijven. Het is ons niet gegund.

Het onderbuikgevoel dat ik iets over het hoofd zie blijft. Het enige dat ik kan bedenken is dat we eergisteren het nieuws kregen dat een spion van het Atria Project te pakken is genomen. Hopelijk horen we nu meer over hun werkwijze, wie ze precies zijn en wat ze met ons willen. Ik kijk op mijn horloge en zie dat de mannen van FCIU er over tien minuten zullen zijn.

Marco komt de kamer binnenlopen, de spanning staat op zijn gezicht te lezen.

‘Wat is er aan de hand, Marco?’

‘Dat heb ik hem ook gevraagd,’ zegt Lars, die achter hem loopt.

‘We moeten nu weg. Als we veilig zijn horen jullie alles.’

De toon waarop hij het zegt laat rillingen over mijn rug lopen.

Vijf minuten later zitten we in de MPV, een tweede auto rijdt achter ons aan. Lars zit naast me. Hij kijkt me aan. ‘Heb je nog iets kunnen vinden?’

Ik glimlach. ‘Nee, maar ik zoek nog even verder in mijn aantekeningen.’ Ik pak mijn oude boekje. Wederom zoek ik de uitgescheurde pagina’s op. Lars vraagt of hij kan helpen en ik laat hem de pagina zien. Zijn ogen worden groot. Als ik hem wil vragen wat hij gezien heeft buigt hij zich naar me toe en fluistert in mijn oor, ‘Bedaron is toch de opdrachtgever, hij heeft Jarod ingehuurd om ons te vinden?’

Ik knik en Lars vervolgt: ‘Atria wordt gebruikt als tussenstation omdat zijn thuisplaneet te ver weg is voor een transporter. Maar als jij zo belangrijk bent, waarom komt Bedaron dan zelf niet om je te halen?’

Ik haal mijn schouders op.

‘Omdat hij een persoonlijke boodschapper heeft gestuurd. Hij heeft een back-up plan.’ Lars legt zijn vinger onder Laura’s naam. Ik begrijp het niet en kijk hem aan. Lars tikt op haar naam en fluistert haast onhoorbaar: ‘Laura de Baron, dat is Bedaron door elkaar gehusseld.’

2

Als de MPV stopt en de deuren voor ons openen, overvalt het gevoel me dat ik weg wil rennen. Na maanden van rondreizen, onzekerheid en afwachten, zijn we weer terug in het gebouw waar het allemaal begon. In de zes maanden dat wij rond hebben getrokken heeft FCIU het gebouw onder het zand van de woestijn herbouwd. Het is griezelig hetzelfde, alsof er niets is gebeurd. Alsof er geen doden zijn gevallen en we geen vrienden hebben verloren.

Jack leidt ons langs de receptie naar dezelfde vergaderzaal. Rena en Marco staan aan het hoofd van de tafel. Jack blijft bij de deur staan als wij naar binnen lopen en aan de tafel gaan zitten. Het voelt alsof de klok teruggedraaid is. Mayra, Ingrid, Lars en ik. De enige nieuweling is Paul. De grote afwezigen zijn Laura, Pat en Neil.

Rena drinkt een glas water leeg en zet het langzaam neer. Ze kijkt naar de papieren die voor haar liggen, alsof ze zich ervan moet verzekeren dat alles wat ze nodig heeft er ligt. Als we goed en wel zitten, begint ze te spreken.

‘De documenten die Mayra bij Jarod heeft weggenomen hebben op veel vragen een antwoord gegeven. Onze specialist bij FCIU heeft zes maanden nodig gehad om alles in kaart te brengen. Jullie spelen een cruciale rol in het geheel. Jarod had op Atria in een ondergrondse bunker een holografische kamer gemaakt. Daar heeft hij jou, Abby, gevangen gehouden.’

Marco geeft Rena een dossier. Mijn naam staat er op.

‘Alles wat we weten staat in dit dossier,’ ze tikt er met haar vinger op. ‘Dossier Abby.’

Een dossier met mijn naam? Het is wel vijf centimeter dik.

Er steken gekleurde blaadjes uit. Rena opent het, het eerste blad is een foto van mij. ‘Er is nog zoveel te leren en te ontdekken. Er zijn

exoplaneten, op grote afstand van ons zonnestelsel. Honderden lichtjaren van Atria en de Zuiderdriehoek verwijderd. Wij vermoeden dat jullie van een exoplaneet komen. Maar we weten niet waarom jullie hier zijn.'

'Waarom hebben jullie ons eerst uit elkaar gehaald en zijn we nu samen? Is het gevaar geweken?' Lars stelt de vraag die al een paar uur door mijn hoofd speelt.

'Nee. Het Atria Project heeft het nog niet opgegeven, ze zijn nog steeds naar jullie op zoek.'

De manier waarop ze de woorden uitspreekt zint me niets. Rena schraapt haar keel. 'Er is een tweede portaal in Australië. Het is nog niet gelokaliseerd. Vanuit dit portaal komen de soldaten van Atria steeds in kleine groepjes van twee of drie. Wij vermoeden dat de transporter geen grote groepen kan verplaatsen naar de aarde. Dat is ons geluk.'

'Hoe hebben ze ons steeds weer weten te vinden?'

Rena knikt naar Ingrid, alsof ze de vraag verwacht. 'We wisten dat er een lek moest zijn in het team. Dat lek is er ook.' Ze richt haar blik op mij en ik voel mijn keel samenknijpen als alle ogen zich op mij richten. Alsjeblieft, bevestig niet wat Lars al vermoedde. Ik schud mijn hoofd, maar haar lippen vormen haar naam: 'Laura.'

Rena brengt me naar het cellencomplex. Ik heb erop gestaan om Laura te zien. Als we er zijn laat ze me in mijn eentje de gang inlopen. Aan de eerste lege cel loop ik voorbij.

Door de glazen deur van de tweede cel zie ik Laura op het bed liggen. Ze ligt te slapen. Ik kan nauwelijks geloven dat ze haar hier gevangen houden. Dat zij de verrader is. Ik ken haar al zo lang. Haar rode haar ligt over het kussen verspreid. Een dunne deken ligt over haar slanke lichaam. Ze lijkt zo onschuldig, weerloos. Als ik de bewijzen mag geloven, steekt er een gewiekst brein in haar.

Ik denk terug aan alles wat we hebben meegemaakt. De achtervolging van Ingrids ontvoerders, de witte ziekenhuiskamer, waar we

met zijn drieën aan elkaar gekoppeld waren. Had ik toen al een gevoel dat ik niet wist wat ze was? Heb ik het me niet afgevraagd? Ja, als ik eerlijk ben wel.

Rena denkt dat het een poging was om “het licht” uit ons te filteren. In plaats daarvan zorgde onze koppeling ervoor dat we alle herinneringen met elkaar deelden. Wat ik toen gezien heb in Laura’s hoofd waren de beelden van de mensen die zij ooit had aangenoemen. Op dat moment realiseerde ik het me alleen niet.

Laura is een metamorf en daar heb ik geen goede ervaringen mee. We hadden haar toen moeten achterlaten, in die nare steriele kamer bij Atria. Misschien was ons dan een heleboel bespaard gebleven. Dan had Neil misschien nog geleefd.

Laura beweegt. Zodra ze me ziet springt ze op van haar bed en loopt op me af. ‘Abby, wat ben ik blij je te zien, zeg dat ze me hieruit moeten laten!’

Ik leg mijn hand op het glas tussen ons in. Ze legt haar hand op die van mij. Kan ik werkelijk geloven dat zij de verrader is?

‘Geloof me, Abby. Ik ben het niet.’

Ik wil haar geloven, meer dan me lief is. ‘Laura...,’ begin ik, maar wat moet ik zeggen? Onze handen liggen nog steeds tegen elkaar en het glas neemt onze warmte aan. Nu ik haar warmte kan voelen moet ik ineens aan Pat denken. Ik herinner me wat hij tegen me gezegd heeft, hier in ditzelfde gebouw. Hij zei dat hij haar niet vertrouwde. Dat was toen we allemaal bij elkaar waren, net voordat Anthony ons vertelde wie ons gered had en waar we al die tijd waren: op de planeet Atria.

De plek waar onze handen elkaar raken wordt warmer. En ik herinner me de vrouw met wie Laura aan het praten was op het feest, met wie ze wegging. Ik weet nog dat ik dat vreemd vond. Ik vraag Laura of ze zich de vrouw kan herinneren.

‘Jazeker.’

‘Is je iets opgevallen aan de vrouw?’

Laura schudt haar hoofd maar lijkt zich dan toch iets te herinneren. 'Ik weet niet of je er iets aan hebt, maar ze vroeg naar je achternaam. En ik weet nog dat ze een losse haar van mijn blouse afhaalde, dat vond ik nog attent van haar.'

Ze vraagt naar mijn achternaam? Waarom? En haalt vervolgens een haar... 'Heeft een metamorf niet een imprint nodig van iemand in wie ze willen veranderen?' Onbewust stel ik de vraag hardop.

'Ik ben geen metamorf.'

'Nee, jij misschien niet, maar die vrouw met wie je vertrok mogelijk wel! Laura, dat moet het zijn! Toen de soldaten van Het Atria Project beseften dat ze niet mij, maar Ingrid hebben ontvoerd, zochten ze een andere manier om dichterbij me te komen. Als een metamorf jouw gedaante heeft aangenomen kon die persoon precies volgen wat ik deed, wist wie ik ken en wat ik weet.' De vraag is, hoe weten we wie die metamorf is, en wie de echte persoon?

Ik kijk in de hoopvolle ogen van Laura. Hoe kan ik zeker weten of deze Laura de echte is? De plaats waar onze handen elkaar raken wordt nog warmer en ik trek mijn hand weg, Laura doet hetzelfde. Ze glimlacht vriendelijk naar me.

Een metamorf is geen exacte kopie van een persoon. Het zijn kleine subtiele dingen die anders zijn. Dit is echt Laura die voor me staat. Maar er is meer. Manipulatief. Dat is het. Jarod heeft me zo beïnvloed dat ik dingen deed die ik nooit voor mogelijk heb gehouden. Hij liet me dingen zien die hij wilde dat ik zag. Wanneer leer ik nu eens om te vertrouwen in mezelf?

Ik scherm mijn gedachten af en glimlach terug. 'Ik zal zien wat ik voor je kan doen om je hier uit te krijgen.'

Lars' arm ligt om mijn middel als we door de gang lopen in de richting van de lounge. Mayra, Ingrid en Paul zitten al op ons te wachten. We zijn later. Ik wilde Lars eerst vertellen wat ik met Laura had besproken. Het is zo lang geleden dat we samen hebben gezeten, dat de laatste keer een vage herinnering is. Ondanks alles is de sfeer

ontspannen. Nu zitten we hier; vier mensen die mijn vrienden zijn. Ingrid draagt een dienblad met mokken verse koffie uit de machine, die naast de haard staat. Ze ziet er gelukkig uit, net als Paul die haar stralend aankijkt. Ik giet melk in mijn mok en wil hem oppakken van de tafel.

Op het moment dat mijn hand het oortje raakt verplaatst de mok zich. Glimlachend kijk ik rond, half verwachtingend dat iemand een semi serieus gezicht trekt omdat ze een grapje met me uithalen. Maar er is niemand die mijn kant op kijkt. Ik beweeg mijn hand weer naar de mok, maar deze keer houd ik mijn ogen op de anderen gericht. De mok verschuift weer, een heel klein beetje maar.

‘Halen jullie een grap met me uit?’ Iedereen kijkt me verbaast aan.

‘Wat is er aan de hand?’ vraagt Mayra.

Ik leg kort uit wat er gebeurd is en reik weer naar het kopje. Dit keer komt er een flauw blauw licht uit mijn hand en het kopje valt om, en de warme koffie verspreidt zich over de tafel. Mayra springt op om een doek te pakken. De mok die Ingrid aan haar lippen brengt blijft in de lucht hangen, als ik roep dat niemand koffie moet drinken. ‘Er is iets aan de hand.’

‘Ben je niet gewoon onhandig?’ vraagt Paul. De alarmbellen in mijn hoofd gaan af. Ingrid zet haar mok neer en als ik hem wil vastpakken om te laten zien wat er bij mij gebeurt, verschuift de mok iets. Verbaast kijkt iedereen me aan.

‘Vraag me niet waarom het gebeurt.’

Paul ruikt aan de koffie en daarna aan de melk. ‘Het is de koffie. Zou die niet goed meer zijn?’ Paul heeft de zin nauwelijks uitgesproken of Jack komt om de hoek aangerend. ‘Stop. Laat de koffie staan!’

Alsof we door een wesp gestoken zijn deinzen we allemaal terug. Er komen mannen achter Jack vandaan met plastic containers. Tot onze verbazing worden de mokken in de containers gedaan en afgevoerd. Daarna komen twee mannen de koffiemachine loskoppelen en nemen hem mee.

‘Wat is er aan de hand?’ Mayra geeft de doek, waarmee ze de tafel heeft drooggemaakt, aan een man, die hem in een plastic container stopt.

‘We verdenken iemand ervan gif in de koffie en thee te hebben gedaan. Nog geen kwartier geleden heeft een medewerker ook koffie uit deze machine gehaald. Hij ligt nu in het mortuarium. Hebben jullie ervan gedronken, het aangeraakt?’

‘Dankzij Abby niet.’ Mayra kijkt angstig naar haar handen. Zij heeft de koffie met haar handen aangeraakt. Jack kijkt haar aan. ‘Mayra, kom met me mee, de rest van jullie adviseer ik om grondig je handen te wassen.’

Hij laat ons geschrokken achter.

‘Ik ga verhaal halen,’ zegt Lars. ‘Paul, ga je mee?’

‘Tuurlijk. Dames, gaan jullie naar je kamer?’

Voordat we kunnen protesteren zijn Lars en Paul de lounge uit gelopen en blijven Ingrid en ik alleen achter.

‘Nou, laten wij dan maar slaafs opvolgen wat ze ons opgedragen hebben.’ De toon waarop Ingrid het zegt laat geen twijfel bestaan over wat ze denkt. ‘Gaan jullie maar naar je kamer...’

In de gang die naar de lobby leidt staat Rena met een man te praten. Maar voordat ik tijd heb om hem goed te bekijken trekt Ingrid me mee. Ik ben helemaal van slag. Jesse? Hier? Nee, dat kan niet.

‘Wat is er? Het lijkt wel of je een geest hebt gezien.’ Ingrid legt haar smalle hand op mijn arm en kijkt me bezorgd aan. Ik schud even met mijn hoofd. ‘Ik dacht de man die bij Rena stond te herkennen.’

Ze kijkt me niet begrijpend aan en ik maak een wegwerpgebaar. We lopen mijn kamer in omdat die het dichtstbij is, en wassen in de badkamer onze handen. Wel vier keer.

‘Het moet niet gekker worden Abby. Wat hebben die gekken van Atria nog meer voor ons in petto? Zou Laura het gedaan hebben? Dat geloof je toch niet! Hoe kan dat nou? Ik dacht dat ze een vriendin was.’ Ingrid staat handenwringend midden in de kamer. De angst is

van haar gezicht af te lezen. Ik kan het me zo goed voorstellen, ik voel het zelf ook.

‘Ik haat die valse zekerheid die ze ons geven. Ons verslepen van dorp naar dorp. Waan je jezelf veilig, proberen ze ons nota bene in het hoofdkwartier te vergiftigen! Wat zegt dat over Rena en haar soldaten?’ Ze staat te trillen op haar benen.

‘Kom, ga zitten, Ingrid. Ik schenk ons wat te drinken in.’ Ik zet haar op de bank aan het einde van ons bed en loop naar de tafel. Er staat een fles water. Ik draai aan de dop die met een aantal klikken van de metalen dop los komt. Die is in ieder geval niet open geweest. De glazen schenk ik vol en ik geef er een aan Ingrid. ‘Ik denk dat het niet zozeer met Rena en haar soldaten te maken heeft, maar met onze vijand.’ Mijn onderbuikgevoel zegt me dat we nog maar het topje van de ijsberg hebben gezien. Maar dat zeg ik Ingrid niet. Met trillende handen drinkt ze haar water op. Ik heb met haar te doen. Het Atria Project heeft haar wat dat betreft genoeg aangedaan. Ons allemaal. Wordt het niet eens tijd dat wij in de aanval gaan? Een kloppje op de deur kondigt de komst van Paul en Lars aan. Het gif is in onderzoek, en uit voorzorg wordt al het eten en drinken gecontroleerd. Paul neemt Ingrid liefdevol in zijn armen, voordat ze naar hun eigen kamer gaan en de deur achter hen dichtvalt. Ik draai me om naar Lars en kus hem. Zijn ogen glinsteren. ‘Wat ben je van plan?’

‘Het heft in eigen hand te nemen.’

Nu Rena beziggehouden wordt met het onderzoek gaan Lars en ik op zoek naar mijn dossier. Lars opent de deur naar haar kantoor met een looper die hij eerder heeft gemaakt. In de hoek staat een dossierkast en we hopen dat ze het daarin opgeborgen heeft. Na een tijdje hebben we het gevonden. Eindelijk krijg ik “dossier Abby” zoals Rena het noemt, te zien.

We gaan zitten achter het bureau van Rena. Lars trekt een stoel dichterbij. Het mapje waarin alle informatie verzameld is ligt voor me op het bureau. Met trillende handen open ik het.

Dit zijn de documenten die Mayra uit de woning van Jarod heeft meegenomen. Bovenop liggen foto's van Paul, Lars en mij. Deze foto's heb ik eerder gezien. Jack gaf ze aan Marco, toen ik in de auto van Lars op hem wachtte, net voor onze eerste afspraak. Behalve de foto's zitten er losse vellen papier in, met onbekende namen naast de onze. Een kopie van de brief van Mayra, een handgetekende plattegrond van mijn winkel, en informatie over mij.

De rillingen lopen over mijn rug als ik zie welke informatie Jarod allemaal verzameld heeft over mij. Doordat ik zo gefocust was op tijd heeft hij een exact tijdschema in elkaar gezet over waar ik was, wanneer en hoelang. Ik vraag me af hoelang hij me in de gaten heeft gehouden en of hij dat zelf deed, of dat hij iemand heeft ingehuurd? Tussen de blaadjes tref ik een uitgeknipt stukje uit de krant over de verongelukte agent, John Ash. Ik vergeet nooit het moment dat ik het artikel las; op de veranda van het motel waar we verbleven, nadat we op zoek waren gegaan naar Ingrid. Hoelang is dat geleden? Er is zoveel gebeurd in de tussentijd.

Ik bijt op mijn lip op het moment dat ik de stamboom van mijn familie tegenkom. Ik scan het blaadje snel met mijn ogen. Geen tijd, we moeten opschieten. We spreiden de documenten uit over tafel, maken er foto's van, leggen ze daarna in de juiste volgorde terug in het mapje en bergen dat weer op. Voordat we Rena's kantoor uitlopen kijken we rond of we alles precies zo achterlaten als we het aangetroffen hebben. Dan draait Lars de deur weer op slot. Ik voel me als een dief in de nacht als we teruglopen naar onze kamer.

Als we terug zijn voel ik me duizelig worden. Lars ziet dat ik sta te wankelen op mijn benen en vraagt of het wel goed gaat. De laatste paar dagen ben ik moe en voel ik me niet zo lekker. 'Ik denk dat ik even ga liggen, het was een lange dag.' Ik schop mijn schoenen uit en merk dat mijn knieën week worden. Ik voel Lars' armen om me heen als hij me optilt en op het bed neerlegt.

'Kom je even bij me liggen?' Ik wil hem dichtbij me hebben. Hij legt een deken over me heen en komt op zijn rug naast me liggen. Ik

ga tegen hem aanliggen en hij legt zijn arm beschermend om me heen. Als zijn lippen mijn voorhoofd raken slaap ik al bijna.

Het zonlicht schijnt door het openstaande keukenraam. Er komt een fris briesje naar binnen. De gordijnen bewegen een beetje in de wind. De waterbak die voor het keukenraam staat zit vol met felgekleurde papegaaien. Ze kwetteren tegen elkaar en willen allemaal het beste plekje hebben. Ik houd van de vogels, ze zijn mooi. Mijn handen snijden haast vanzelf de groenten voor de lunch.

Ik kijk over mijn schouder en zie Lars in zijn schrijfkamer zitten. Hij is begonnen met zijn tweede boek. Hij kijkt even op en zijn stralende glimlach bezorgt me vlinders in mijn buik. Ik voel een scherpe pijn in mijn hand en kijk verbaasd naar mijn hand. Ik heb me gesneden. Er ligt een halve avocado in mijn hand en mijn bloed vermengt zich met het groen van het vruchtvlees. Voor mijn ogen verandert de avocado in een bloedend strottenhoofd. Het strottenhoofd dat ik uit de hals van de man in Jarods huis heb getrokken. Het ligt bloedend in de palm van mijn hand, ik voel de warmte dat het strottenhoofd afgeeft. Naar adem snakkend word ik wakker.

‘Nare droom?’ Lars’ stem klinkt schor.

‘Ik denk het,’ antwoord ik.

Hij rekt zich uit en trekt zijn kleding recht. ‘Ik ga even wat te drinken halen, blijf nog maar even liggen.’

Als hij weg is ga ik op de rand van het bed zitten en kijk naar mijn handen. Er is niets te zien. Geen bloed. Niets. Waarom denk ik er nu aan terug? Ik dacht dat ik het weggestopt had in een hoekje van mijn geest. Misschien is het schuldgevoel, omdat ik er Lars niets over heb verteld. Ik wil er niet meer aan denken. Ik wil niet herinnerd worden aan het donker in me. Het moet het dossier zijn dat het weer naar boven heeft gehaald. Ik bijt op mijn lip en sta op. Ik heb een weëig gevoel in mijn maag en laat mijn handen over mijn lichaam glijden. Als ze over mijn buik dwalen houd ik ze geschrokken stil. Mijn buik voelt anders aan. Dan vraag ik me ineens af wanneer

ik voor het laatst ongesteld ben geweest. Is het al meer dan drie maanden geleden? Ik zou toch niet....?

Ik loop naar de badkamer. Ik pak mijn toilettasje, kijk achter een rits en vind wat ik zoek. Een zwangerschapstest. Ik heb er nog één over. Ik had er wat gekocht omdat het laatste half jaar mijn periode erg onregelmatig komt.

De twee minuten die ik moet wachten lijken eindeloos te duren. Ik kijk een paar keer om het hoekje van de deur om te zien of Lars al terug is met het drinken. Eindelijk, na drie minuten durf ik te kijken. Ik laat de stick bijna uit mijn handen vallen als ik zie dat er twee streepjes op staan. Juist op dat moment komt Lars de badkamer in. 'Hoe gaat het met je?' zijn stem is warm en bezorgd.

'Beter,' zeg ik en merk dat het zo is. Hij ziet de stick in mijn trilende handen. 'Wat...?'

Ik knik, laat de stick met de twee streepjes zien en hij slaakt een vreugdekreet. 'We zijn zwanger!'

Hij tilt me op en overlaadt me met kussen. Ik doe mijn best om zijn enthousiasme te evenaren, maar een stemmetje in me zegt dat het helemaal niet handig is om nu zwanger te zijn. Lars gaat zo op in zijn eigen geluk dat het blijkbaar niet tot hem doordringt dat ik veel terughoudender ben.

'Hoe ver zijn we?'

Ik haal mijn schouders op. 'Misschien een maand of twee?'

Zijn glimlach vervaagt iets als hij ziet dat ik niet straal van geluk.

'Ik...ik wil het aan niemand vertellen, Lars.'

'Waarom niet? Het is toch prachtig?'

'Dat is het ook, maar het is niet veilig. Ik bedoel, wij zijn niet veilig. Wie weet lopen er nog meer spionnen van Atria hier rond.'

Lars neemt me in zijn armen en drukt een zoen op mijn hoofd. Zijn energie maakt dat ik me veiliger voel. Ik ontspan in zijn armen.

'Ik zal er alles aan doen om jullie te beschermen. Als jij het nog even geheim wilt houden is dat prima, maar uiteindelijk zul je het

niet meer kunnen verbergen.' Zijn hand glijdt over mijn buik. Ik kijk naar hem op. Zijn ogen stralen en lijken nog blauwer dan anders.

'Ik houd van je, Lars Eriksson.' En ik meen het met iedere vezel die ik in mijn lichaam heb.

3

Mijn boekje is weer compleet, de uitgescheurde pagina's zijn veilig met plakband teruggeplakt. Bij nader inzien is het niet zo gek dat Jarod ze eruit gescheurd heeft, ik ben nog steeds verbaasd over het feit dat hij niet mijn hele boekje heeft meegenomen.

Op de uitgescheurde pagina's staat waardevolle informatie, waar ik de eerste paar keer dat ik in het boekje had gekeken, op zoek naar aanknopingspunten, achteloos overheen had gekeken.

Voor me op de blaadjes staan twee stambomen, één ervan met mijn naam. Hier staat echter veel meer informatie op dan op de gegevens die Jarod in zijn document had. Ik laat het aan Lars zien. 'Zou hij te weinig tijd hebben gehad om het over te nemen, of klopt deze versie niet?'

'Je zult ze moeten vergelijken, Abby.'

Geen wonder dat Jarod de bladzijden eruit heeft gehaald. Omdat hij bang was dat ik met mijn notities onze wereld zou verraden. Mijn god, wat heeft hij me bespeeld, wat ben ik erin getuind.

Op de blaadjes staat mijn hele leven. Wie ik ben. Mijn familie. Er staan niet veel namen bij die ik herken. De eerste stamboom is van mij, maar hij is niet volledig, want er zijn een aantal vakjes leeg. In het midden staat mijn naam in een hokje, naast mijn naam staat Neil in een eigen hokje, en onze beide hokjes zijn verbonden aan een setje boven aan de pagina. Dat zijn waarschijnlijk onze ouders. Naast mijn naam staat een blokje met Lars' naam erin. Hij knijpt even in mijn hand als hij het ook ziet. Onder mijn naam is een streep verticaal getrokken die uitkomt in twee blokjes zonder namen. Mijn hand gaat automatisch naar mijn buik en ik kijk Lars aan. 'We krijgen een tweeling!'

Hij laat zijn energie op mijn buik stralen. 'Ik voel één essentie, Abby.

'Weet je het zeker? Misschien krijgen we later nog een baby?'

Lars schudt zijn hoofd, 'Hoe weten ze nu al dat wij twee kinderen krijgen, Abby? Kijk maar, bij Neil staan ook twee vakjes onder zijn naam.'

Ik zie ze staan, maar er staan geen namen in, alleen "tweelingen". 'Ik wist niet dat Neil kinderen had, laat staan een tweeling.' Lars haalt zijn schouders op. 'Dat heeft hij mij ook nooit verteld.'

Op het tweede blaadje staat een andere stamboom met veel meer hokjes en streepjes die de hokjes aan elkaar verbinden. Een oudere familie? Avalon staat er in het onderste vakje, zonder nakomelingen zo te zien, of ik wist het niet. Avalon, die naam komt me vaag bekend voor.

'Zijn we die naam al niet eerder ergens tegengekomen?' vraagt Lars. Ik knik en lees de namen van de hokjes boven haar, die vermoedelijk van haar ouders zijn. De rest van de vakjes is niet ingevuld, ik kan met geen mogelijkheid zeggen of die er zomaar staan, of dat ze familie zijn waarvan ik de naam niet weet.

'Zie je dat?' vraagt Lars, terwijl hij met zijn vingers de lijn volgt vanaf het eerste vakje. 'Het lijkt wel alsof er een oudere versie van een stamboom onder deze staat. Hier zie je nog een dun lijntje.'

Ik zie het ook staan. 'Misschien wilde men iets verbergen?' In gedachten pak ik mijn ketting met een kleine ster, met in het midden een minuscuul diamantje, tussen mijn vingers.

Het blaadje van de runen zit weer op zijn plek achter in het boekje. De vage hint van Jarods aftershave hangt nog steeds aan het dunne velletje. De eerste keer dat ik het open heb gevouwen rook ik het al. Maar ik dacht dat het van opa was. Nu weet ik dat het de aftershave van Jarod is. Ineens bedenk ik me dat hij het blaadje er misschien wel in heeft gestopt. Daarom wist hij ook dat het vol staat met aantekeningen. Wist hij ook dat het bij mij ergens in huis was?

Lars frons zijn wenkbrauwen. ‘Weet jij wat dit dunne lijntje kan betekenen?’

Ik buig mijn hoofd, weg van zijn intense blik. Mijn vinger glijdt over de foto waar mijn stamboom op staat. Ik heb het vermoeden dat Jarod hem overschreven heeft. Dat hij zelfs nu nog invloed uitoefent op alles wat met mij te maken heeft. ‘Nee. Ik heb werkelijk geen idee.’

Lars kijkt op zijn horloge, ‘We moeten gaan.’ Hij legt de camera onderin de kast.

We lopen richting de vergaderzaal. Ingrid loopt met ons mee als we langs haar kamer komen. ‘Echt, ik word zo moe van al dat vergaderen. Kunnen ze geen verkorte versie geven van alles wat ze te weten zijn gekomen?’

Ik kan me Ingrids reactie goed voorstellen.

‘Nog even en ik loop gillend weg.’

Haar kennende zou ze het nog doen ook. We zijn aangekomen bij de vergaderkamer en ik zie dat we de laatsten zijn. Ik ga naast Mayra en Lars zitten. Ingrid zit naast Paul. Ik voel het bloed wegtrekken uit mijn gezicht als Jesse als laatste binnenkomt en de deur sluit. Hij is het echt. Ik kan alleen maar luisteren naar Rena als ze hem aan ons voorstelt. Jesse zegt dat hij een infiltrant is. Hij is tien jaar voor FCIU op Atria geweest. Heeft daar enorm veel informatie weten te verzamelen. Tien aardse jaren, dat is tien weken op Atria reken ik snel uit. Geen wonder dat hij geen spat is veranderd. Daarom ziet hij er zo jong uit.

Met verbazing hoor ik hem aan.

‘Ik heb Atriaanse technologie naar de aarde weten te smokkelen. Technologie die niet eens zoveel van de onze verschilt.’

‘Waarom doen ze zoveel moeite om ons te krijgen? Al die geheime missies... Waarom?’

Jesse kijkt naar me en wijst naar een scherm met een plattegrond. Met een druk op de knop komt er een ander beeld naar vo-

ren. Het is een plaatje van de sterrenhemel, maar ik herken het meteen. Het is de driehoek. Met de ster Atria erin. De plaats waar werkelijk een volk woont. Een volk buiten de aarde. Na al die jaren speculeren is het daadwerkelijk een feit. Er is leven buiten de aarde en het is zelfs zo dichtbij dat we het kunnen zien.

‘Met de technologie van de Atrianen kunnen we zelfs tussen de twee werelden reizen.’

Zouden ze ook op de aarde zijn? Tussen ons mensen wonen? Mijn gedachten dwalen af, terwijl Jesse vertelt over een basis op Atria. Een veilige zone waar ongeveer tienduizend mensen leven.

Is dat genoeg om een volk in leven te houden? Zijn ze op zoek naar een nieuwe wereld? Ik besef pas dat ik de vraag hardop uit heb gesproken als Jesse naar me kijkt. ‘Ze zijn niet op zoek naar een nieuwe wereld, maar naar een paar mensen.’

‘Al die moeite alleen voor ons?’ vraagt Ingrid.

‘Ongeveer twaalf jaar geleden verscheen er in Amerika een portaal in de woestijn, vlak bij Area 51. Het is bij toeval ontdekt. Maar voordat de Amerikanen er onderzoek naar konden doen, was het portaal verdwenen. Een paar maanden daarna verscheen er een portaal in Tasmanië. Dat is niet meer dan een week waargenomen. Het langst bekend is het portaal in Zuid Australië. Dat bestond tot een paar maanden geleden. Er is eigenlijk nooit activiteit geweest bij het portaal.’

‘Dus Pat was al jaren de poortwachter en er gebeurde niets,’ zeg ik. ‘En zijn vader voor hem.’

‘Onderzoeken wezen niets uit, zodat de regering er geen geld meer in stak en alles op een laag pitje zette.’

Rena geeft commentaar bij het volgende plaatje. ‘Toen Jesse een aantal malen jouw naam hoorde vallen zijn we je in de gaten gaan houden, Abby. Op het moment dat je bevriend raakte met Laura en jullie de eerste keer bij elkaar kwamen met je groep, zagen we ineens de activiteit in het portaal toenemen. Of beter gezegd, het energieniveau ging omhoog, we zagen niets.’

Het volgende plaatje is een warmtefoto. Geelgroene figuren bij elkaar. Dat zijn wij! In het huis van Neil. In de foto ernaast, het portaal met een geeloranje gloed.

‘Dat is alles wat we met jullie kunnen delen, de rest is geheim.’

De rest? Rena weet dus meer.

Als even later iedereen de kamer verlaat blijf ik zitten. Rena staat met Jesse te praten alsof ze niet gezien hebben dat ik er nog ben. Ik loop naar hen toe en vraag Rena of ik Jesse alleen kan spreken. Ze aarzelt even, maar vertrekt toch. Ik heb zoveel vragen. Maar kan hem alleen maar aankijken.

‘Abby, je ziet er geweldig uit. Wat heb je met je haar gedaan?’

‘Hoe kom je hier?’

Hij recht zijn rug, zonder mijn vraag te beantwoorden.

‘Ben je al die tijd op Atria geweest? Is dat...’ Ik kan mezelf er niet toe zetten om de vraag te stellen die me al die jaren bezig heeft gehouden. Waarom hij mij heeft verlaten.

‘De reden dat je nog steeds leeft is te danken aan de informatie die ik op Atria heb verzameld.’

‘Dan dank ik je daarvoor.’

Zijn ogen glijden over mijn lichaam. Vroeger zou ik in vuur en vlam hebben gestaan. Nu niet meer. ‘Ben je een soort spion?’

‘Ik help de slechterik oppakken en krijg het meisje.’ Hij pakt een lok van mijn haar en windt die om zijn vinger. ‘Hij is naar je op zoek, weet je dat? Bedaron. Als ik er niet was geweest had hij je al gehad.’

‘Weet jij waar Neil is?’

Zijn vragende blik verwacht me. Weet hij niet wie Neil is?

‘Die oude man heb ik wel eens gezien op Atria. Hij liep me meer voor de voeten dan dat hij hielp. Maar om antwoord te geven op je vraag: nee, ik weet niet waar hij is. Geloof je dat hij nog leeft? Ik heb gehoord dat hij dood is.’

‘Neil is een vriend. Hij heeft me verteld dat Bedaron me zoekt.’ Eigenlijk heeft hij het aan Lars verteld. Details.